

АСИМІЛЯЦІЯ АНГЛО- ТА ФРАНКОМОВНИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ НА СЕМАНТИЧНОМУ ТА СЛОВОТВІРНОМУ РІВНЯХ У СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРНІЙ МОВІ

Статтю присвячено питанням семантичної і словотвірної асиміляції іншомовних слів на ґрунті української мови. Аналізуються структурно-семантичні зміни, які відбуваються у структурі значення запозиченої лексеми, розробляється класифікація типів співвідносності значення слів-етимонів та запозичених слів. Відповідно до валентних характеристик запозичених основ, виділено основи з високим, середнім, низьким і нульовим ступенями словотвірної валентності. Встановлено, що найбільшим словотвірним потенціалом відзначаються основи, які виражають соціально-значущі поняття і посідають чільне місце в номінативній системі мови-реципієнта.

Ключові слова: семантична структура, структурно-семантичний розвиток, словотвірна валентність, словотвірна активність, словотвірне гніздо, запозичений дериват.

Kamynin I. M., Chursina L. V. Assimilation of English and French Borrowings on the Semantic and Word-Building Levels in Modern Ukrainian Literary Language. *The article studies semantic and word-building assimilation of foreign words in Modern Ukrainian. The topicality is caused by the fact that the process of borrowing has been and is still one of the most productive ways of enriching the Ukrainian lexicon and requires detailed analysis of its different aspects. Moreover, the study of structural-semantic and word-building assimilation of borrowed words in one particular language allows finding the typological similarities of the process of lexical borrowing in different languages. Structural-semantic changes that take place in the semantic structure of a borrowed lexeme are analysed and the classification describing the types of correspondence between the meanings of borrowed words and their etymons is developed. With account of their valency characteristics, borrowed stems with high, medium, low and zero degrees of valency are distinguished. It has been established that those borrowed stems that convey socially relevant notions and occupy the central place in the nominative system of the recipient language have the highest word-building potential.*

Key words: semantic structure, structural-semantic development, word-building valency, word-building activity, word-building family, borrowed derivative.

Запозичені слова є органічною складовою частиною кожної сучасної розвиненої мови. З огляду на те, що вони мають певні особливості функціонування і входження до мовної системи, що запозичує, їх вивчення необхідне для з'ясування ряду теоретичних і практичних питань структурування лексичного складу. Актуальність статті, таким чином, зумовлена тим, що 1) процес запозичення був і залишається одним із продуктивних шляхів поповнення лексичного складу української мови і потребує докладного вивчення різних аспектів уходження, функціонування і розвитку корпусу запозичених слів; 2) дослідження структурно-семантичної та словотвірної асиміляції запозичених слів у одній мові дозволяє виявити типологічні особливості входження іншомовної лексики в мови взагалі.

Проблема запозичення іншомовної лексики залишається у фокусі уваги як вітчизняних, так і зарубіжних мовознавців. Дослідженню запозичень з європейських мов присвячені роботи В. В. Акуленка, Л. А. Булаховського, І. І. Огієнка, Ю. С. Сорокіна, Л. П. Крисіна, О. Є. Біржакової, В. М. Аристової та інших дослідників. Саме механізм процесу запозичення розкривається

в роботах Ю. О. Жлуктенка та С. В. Семчинського. У працях О. Г. Муромцевої досліджуються питання структурування і систематизації лексичних запозичень за тематичними групами. Слід зазначити, що й у сучасній україністиці досить активно вивчаються питання про запозичення та асиміляцію лексичних одиниць, однак більша частина наукових розвідок має здебільшого класифікаційний характер і не торкається проблематики глибших семантичних процесів. Зокрема, запозичені лексичні одиниці вивчаються як частина більш загальної проблеми – формування словникового складу сучасної української мови. Серед сучасних досліджень, у яких автори зосереджують увагу на більш конкретних аспектах процесу запозичення іншомовної лексики та аналізують процеси освоєння лексичних запозичень на фонетичному, граматичному, лексичному рівнях, можна виділити роботи Л. М. Архипенка, Я. В. Битківської, Г. В. Дружина, Л. П. Кислюк, Ж. В. Колоїз [1-5]. Разом з тим, у плані досліджень структурно-семантичних та словотвірних особливостей запозичених слів робляться лише перші кроки, що свідчить про актуальність окресленої проблематики.

Метою статті є висвітлення особливостей розвитку семантичної структури і структури значення запозичених слів, аналіз словотвірного потенціалу запозичених основ. Окреслена мета зумовлює необхідність виконання таких завдань: установити типи співвідносності семантичної структури запозиченого слова та структури його етимона в мові-джерелі; дослідити найбільш характерні семантичні зміни, що відбуваються в структурі значення запозичених слів; охарактеризувати сутність і типологію словотвірної валентності запозичених основ на ґрунті мови-реципієнта.

Освоєння лексики іншомовного походження відбувається на різних рівнях – графічному, фонетичному, морфологічному, лексико-семантичному та словотвірному. Проте найбільшу роль відіграють лексико-семантичний та словотвірний рівні як вищі ступені еволюційного процесу асиміляції лексичних запозичень у мові, що запозичує.

Процес запозичення, як правило, супроводжується суттєвими змінами як у значеннях окремих лексико-семантичних варіантів (ЛСВ) слів, так і в їх кількості та взаємних зв'язках. При цьому слід розрізняти ці два явища – відмінність у семантичній структурі слова і відмінність у значеннях ЛСВ.

Відмінність у семантичній структурі слова полягає в кількісній неспіввідносності елементів семантичної структури та їх ієрархічної організації в мові-реципієнті і в мові-джерелі. Відмінність у значеннях ЛСВ має якісний характер і залежить від наявності/ відсутності певних сем у структурі самого значення.

Якщо характеризувати запозичені слова у плані симетричності/ асиметричності структури слова в українській мові і в мові-джерелі, то постає питання про ступінь запозиченості форми і значення слова. У випадках, де ми маємо симетричну структуру, можна говорити про запозичення слова і семантичної структури; там же, де структура асиметрична за формою чи змістом, ми повинні розрізняти запозичене слово й запозичені значення та власне українські значення.

У структурі значення запозиченої лексеми можна виділити структурно-семантичні зміни двох рівнів: 1) на рівні семантичної структури лексеми;

2) на рівні семантичної структури лексичного значення ЛСВ. З погляду співвідносності семантичної структури запозиченої лексичної одиниці в мові-реципієнті та її етимона в мові-джерелі вбачається можливим виділити:

а) однозначні лексичні одиниці, співвідносні з однозначним словом-етимonom. У цьому разі спостерігаються два явища:

— *симетрична одно-однозначність*, при якій однозначність, властива слову-етимону, зберігається в мові-реципієнті, причому помітних змін у семантиці слова не відбувається. Семантичний аналіз слів цієї групи дозволяє зробити певні висновки щодо причин збереження однозначності. Розвиток семантичної структури слова залежить від належності його до активного чи пасивного словника: у застарілих словах семантична структура не розвивається, оскільки вони обмежені в ужитку, що в кращому разі консервує структуру семантики запозиченої лексеми. Таким чином, можливості розвитку семантичної структури запозиченого слова, що належить до пасивної лексики, є обмеженими. Цей чинник блокує появу нових значень у термінологічних назвах, що використовуються переважно в науково-технічних та виробничих сферах. Вони мало поширені в повсякденному мовленні, через що і структура слова не розвивається. Зберігають однозначність також слова, які нещодавно увійшли в українську мову, і ще не мають розвиненої системи асоціативних зв'язків з питомою лексикою. Спостережено також, що обмежені у розвитку нових значень маловживані запозичені слова з виразним локальним семантичним компонентом, які сприймаються як іншомовні, належать до екзотичної лексики, що робить їх семантичну структуру малодинамічною. До такої групи запозичень, які мають по одному значенню в мові-джерелі і відповідно в українській мові, слід віднести лексеми *біфштекс, грюг, лярд, ромштекс, консоме, маргарин, конфітюри, кашне, пенсне* тощо;

— *асиметрична одно-однозначність*, коли при збереженні кількості значень (у даному разі одного значення) в структурі значення запозиченої лексеми відбуваються зміни, які можуть бути зумовлені перенесенням назви на інший денотат, змінами в самому денотаті, втратою або появою нових ідеографічних сем. До запозичень такого типу належать лексеми *піджак, лампас, портупея, берет, оранжерей* тощо;

б) однозначні лексичні одиниці, співвідносні тільки з одним із значень багатозначного слова-етимона. Дослідники вважають, що семантична структура багатозначного слова-етимона при запозиченні, як правило, спрощується. Багатозначне слово входить до складу мови-реципієнта з обмеженим колом значень у порівнянні з мовою-джерелом. Наше дослідження доводить, що це положення не є універсальним, однак у багатьох випадках воно є слушним. Найчастіше запозичується не вся семантична структура полісемантичного слова-етимона, а тільки її частина. Запозичена однозначна лексична одиниця в мові-реципієнті може відповідати прямому номінативному або ж одному з похідних значень слова-етимона. Таке співвіднесення можна простежити в запозиченнях *галета, вельвет, желе, абсент, паплет* тощо.

в) багатозначні лексичні одиниці, співвідносні з однозначним словом у мові-джерелі. В українській мові явище полісемії в цій категорії слів і семантичні процеси в ній значно складніші, ніж в однозначних словах.

У таких словах похідні значення виникають на ґрунті української мови з її розвиненою семантичною структурою, що призводить до явища асиметрії: іншомовна форма запозиченого слова з первісним значенням та похідні значення, що виникли вже на ґрунті мови-реципієнта. Така співвідносність виявляється, наприклад, при аналізі запозичень з французької мови *манда́рин*, *зефі́р*, *вінегре́т* тощо.

г) багатозначні лексичні одиниці, співвідносні з багатозначними лексемами в мові-джерелі. Можливі декілька варіантів розвитку семантичної структури цього типу в мові-реципієнті:

– *симетрична багато-багатозначність*, при якій спостерігається певна відповідність як між кількістю значень (ЛСВ) в обох мовах, так і між їх обсягом, тобто помітних змін у якому-небудь із значень не виявляється. У значній кількості випадків це явище пояснюється певним універсальним типом семантичної аналогії. Підпорядкована залежність між значеннями, які існують у мові-джерелі, зберігається в цьому разі і в мові-реципієнті. До цього типу належать запозичення *бордо*, *каберне*, *карамель*, *вігонь*, *реглан* тощо.

– *асиметрична багато-багатозначність*, яка може бути зумовлена або тим, що в мову-реципієнт запозичено багатозначні лексеми не в повному обсязі сукупності значень, а тільки їх частину (*крем*, *буфет*, *душ*, *мата*, *міксер*), або тим, що до запозичених значень додаються ще й ті, що виникли на тлі семантичної системи української мови (*тамбур*, *манеж*, *розетка*, *портфель*, *салон*), або тим, що в одному або декількох значеннях запозиченої лексеми відбулися певні зміни саме в українській мові.

Однією із форм змін у семантичній структурі багатозначного слова є розвиток топологічної структури (термін Л. А. Лисиченко) запозичених слів, унаслідок чого відбуваються такі семантичні процеси: ускладнення і спрощення структури, переінтеграція значень [6]. У переважній кількості запозичень ускладнення структури відбувається на основі прямого номінативного значення, яке співвідносне з прямим номінативним значенням слова-етимона (*манжета*, *маринад*), однак можливі й інші варіанти (*бройлер*, *крекер*). Ускладнення структури може супроводжуватися переходом лексичної одиниці з конкретної лексики до абстрактної (*вінегрет*, *багаж*, *флер*) і з однієї тематичної групи до іншої, як у словах *манжета*, *жалюзі* тощо. Спрощення структури супроводжується втратою окремих значень при запозиченні, як, наприклад, у запозичених словах *краватка*, *драже*, *браслет* тощо. Аналіз наявного матеріалу дає підстави розрізняти декілька видів спрощення семантичної структури при запозиченні: а) спрощення на базі прямого номінативного значення (*кольє*, *галета*, *валіза*, *вестибюль*); б) спрощення на базі прямого номінативного і похідного або декількох похідних (*соус*, *трико*, *консоль*, *бюро*); в) спрощення на базі похідного або декількох похідних значень слова-етимона (*пікулі*, *біжутерія*, *комбінезон*, *жабо*). Переінтеграція значень може відбуватися як за рахунок появи нових значень у мові-реципієнті, так і зміни ієрархії в системі запозичених значень як у словах *бюро*, *костюм*, *туалет* тощо. Розбіжність ієрархії значень у семантичній структурі запозиченого слова і слова-етимона часто є наслідком відсутності мотивованості запозичених одиниць, втрати їх внутрішньої форми, що перешкоджає встановленню похідного зв'язку, а також втратою зв'язку в результаті запозичення окремих

значень не одночасно, а з певним інтервалом часу. Переінтеграція ЛСВ в полісемантичній запозиченій лексемі не завжди відбувається в системі запозичених значень. Вона може бути і наслідком ускладнення семантичної структури слова значеннями, що виникли в мові-реципієнті. При цьому порівняно нове значення може висунутися на позицію прямого номінативного, а етимологічне (запозичене) пересунутися на другий або третій план.

У структурі лексичного значення ЛСВ відбуваються такі зміни: розширення і звуження значення та перенос значення. Процеси звуження і розширення значення належать до якісних змін у семантиці слова і стосуються структури окремого значення. Саме якісна характеристика сем, які усуваються або з'являються в структурі значення, а не їх кількість, складає основу цього процесу. Спостережено, що для більшості запозичених слів, наприклад, *чипси, ескалоп, лимонад, ситро, пуловер, кулон*, звуження є більш характерним процесом, який має місце при входженні запозиченої лексичної одиниці до мови-реципієнта. Перенос значення відбувається в більшості випадків за моделями, що є властивими українській мові. У цьому разі йдеться про залучення запозичених слів і навіть тематично об'єднаних груп слів до регулярних моделей переносу, характерних для української мови. Подібний тип зміни можна простежити на прикладі розвитку значень таких слів, як *жалюзі, портфель, маринад, розетка, манеж* тощо. У переважній більшості випадків зміна значення відбувається внаслідок дії ідентифікуючої метафори, яка ґрунтується на схожості зовнішніх ознак або функцій предметів чи явищ. Мета такої метафоричної зміни значення – дати ім'я тому, описати те, що вже існує в реальній дійсності. Досить значну кількість становлять приклади зміни значення, в основі яких лежить когнітивна метафора, яка спирається на подібність абстрагованих від предметів ознак і створює новий концепт (*вуаль, багаж*). Певна сема ознак вихідного значення перетворюється на окреме значення. Зміна значення при цьому супроводжується переходом з конкретної лексики до абстрактної.

Семантично освоєні лексичні одиниці становлять певний пласт словника української мови і беруть участь у словотворчому процесі, який можна розглядати як глибинний рівень асиміляції запозичених лексем.

Згідно їх валентністних характеристик запозичення умовно розподіляються на:

а) лексеми з високим ступенем словотвірної валентності (СВ), тобто такі, що дали на українському мовному ґрунті понад десять похідних, різноманітних за своєю граматичною і семантичною структурою. Словотвірні гнізда високовалентних запозичених лексем включають гібридні похідні з запозиченою основою й афіксами як іншомовного походження, так і питомими. Високовалентні лексеми відзначаються високим рівнем фонетичної та морфологічної адаптації. У процесі словотвору вони зазнають типових морфонологічних перетворень, характерних для мови-реципієнта. Структурні показники впливають також на словотвірний потенціал основи: морфемно неускладнена основа має переваги порівняно з іншими основами, які закінчуються на певний словотвірний формант. У формальній організації словотвірного гнізда, вершинами яких є високовалентні основи іншомовного походження, простежуються певні закономірності. Виявляється це не

тільки в наявності спільної семи і значної кількості похідних у гніздах, але й у тому, яким чином вони розташовуються у гнізді. Довжина або глибина гнізд варіює в межах I-IV ступенів похідності і не виходить за межі VII ступеня похідності. Характерно, що на I і II ступенях деривації розміщуються також «запозичені деривати», тобто однокореневі запозичені лексеми (найчастіше суфіксальні, рідше префіксальні), які структурно і семантично співвідносяться з основою-вершиною гнізда і, ймовірно, були запозичені в різні часові періоди або безпосередньо, або надійшли до української мови через мови-посередники. Між основою, що виступає в ролі твірної і «запозиченими дериватами», що сприймаються як її похідні, встановлюється здебільшого чітко виражений напрям мотивації:

буфет- буфет-ник - буфет-ниц(я)- санітарка-буфетниця
 -буфет-н(ий) - буфетна
 -вагон-буфет

Спостережено, що формальна організація гнізд запозичених лексем з високою СВ ґрунтується насамперед на семантичній основі. Саме формальна і значеннєва співвіднесеність більшості високовалентних лексем з однокореневими «запозиченими дериватами» забезпечує їх життєдіяльність і активне функціонування у мові-реципієнті;

б) лексеми з середнім ступенем валентності, що утворюють словотвірні гнізда в межах десяти похідних. Основи з середнім ступенем СВ представлені більшою кількістю, ніж основи з високим словотвірним потенціалом. Як і попередньо розглянута група, такі основи характеризуються відносно високим рівнем фонетичної, структурно-морфологічної та семантичної асиміляції. Серед них переважно більшість складають іменники, рідше прикметники і дієслова. Такі лексеми є соціально значущими і належать до частотної лексики: *букет, буфет, ваніль, гардероб, одеколон, суп, шампанське* тощо. Семантична структура цих запозичених основ-вершин гнізд складається із одного-трьох значень;

в) лексеми з низьким ступенем валентності, що мають від одного до трьох похідних. Словотвірний потенціал лексем цієї групи характеризується обмеженою кількістю дериватів. У фонетичному і структурно-морфологічному планах ці лексеми є освоєними за правилами мови-реципієнта. Серед них трапляються невідмінювані іменники, що закінчуються на наголошений голосний:

желе→*желе*|*подібний*; *жалюзі*→*жалюзій-н-ий*.

На семантичному рівні запозичені слова з низьким ступенем СВ є асимільованими, оскільки реалізують свої словотвірні потенції за регулярними моделями мови-реципієнта. Разом з тим, ці лексеми відзначаються малою змістовністю: *абажур, бісквіт, бульйон, брошка, галета, гарнір, гамак*. Так, іменники мають здебільшого конкретні, предметні значення, що й зумовлює їх невеликий словотвірний потенціал.

г) лексеми з нульовим ступенем валентності, які зовсім не мають похідних і характеризуються обмеженою частотою вживання у мовленні.

Лексемам, що виявляють активність у словотворі української мови, протиставляється група слів, що є авалентними на ґрунті мови-реципієнта. Це запозичені слова з нульовим ступенем СВ. Вони виділяються через свою

специфічну фонетичну оболонку, яка вказує на «іншомовність» походження цих слів. Певна кількість із них закінчується на наголошений голосний, що не властиво українській мові: *безе, колье, фрикасе, асорті, жабо, трико, рагу* тощо. Такі слова перебувають поза системою відмінкових парадигм сучасної української літературної мови: їхні форми є незмінюваними, що є однією з причин їхньої ізольованості в мові-реципієнті. Слова з нульовою СВ здебільшого не мають широких асоціативних зв'язків з питомою лексикою, тобто їхня зовнішня валентність також є обмеженою. Таким чином, такі слова не належать до частотно вживаної лексики і перебувають на периферії номінативної системи мови-реципієнта.

Підсумовуючи наші спостереження, можна зробити висновок, що семантична структура запозичених слів зазнає в українській мові змін на всіх лексико-семантичних зрізах: лексема – ЛСВ – сема. Ці перетворення можуть мати специфічний вияв у різних підгрупах певної тематичної групи, що, вочевидь, потребує окремого дослідження.

Освоєння лексики іншомовного походження відбувається на різних рівнях, при цьому лексико-семантичний і словотвірний становлять вищі ступені еволюційного процесу асиміляції лексичних запозичень у мові-реципієнті, підґрунтя яких складає освоєність запозичень на графічному, фонетичному та морфологічному рівнях.

Словотвірні процеси на базі запозичених лексем не можуть бути випадковими, несистемними. Хаотичне нагромадження запозичених слів з плином часу із кількісного перетворюється на якісне й утворює чітку систему, яка підлягає загальним законам розвитку української мови.

Словотвірна активність окремих запозичень виявляється вже в період їхніх пристосування до морфологічної і лексичної системи української мови. Їхні структурні і значеннєві модифікації відповідно до напрацьованих адаптаційних моделей запозичень в українській мові сприяють активному залученню цих слів до номінативно-дериваційної системи мови-реципієнта. Властивим для цього періоду є часткове або повне (рідше) відновлення мотиваційних і семантико-словотвірних відношень із однокореновими словами, як генетично спорідненими, так і тими, що мають спільне з ними етимологічно-історичне джерело.

Запозичення, які відзначаються активністю у словотворі, реалізують СВ у високопродуктивних моделях української мови. Їхні похідні стають дериваційною базою для творення різноманітних за структурою дериватів, але вже на інших ступенях похідності. Високий ступінь виявлення СВ основою іншомовного походження, а також її словотвірна активність прямо залежать від складу кореневого гнізда, до якого входять запозичення, генетично пов'язані з основою-вершиною гнізда – спільною кореневою морфемою і семантикою. Спільний семний компонент «стягує» однокореневі запозичення в спільне семантичне поле, а формальні відношення зумовлюють їх розташування в ієрархічній послідовності відносно одне одного в словотвірному гібридному гнізді.

Найбільший словотвірний потенціал мають іменникові основи, а також дієслівні основи у разі, якщо вони співвідносяться в українській мові з однокореновими «запозиченими дериватами», для яких вони виступають

мотивуючими основами. Словотвірні моделі похідних від іншомовних твірних основ принципово ті самі, що й на базі питомих.

Запозичення з високим і середнім ступенями СВ, що позначають різноманітні поняття і яким властива висока частотність уживання у мовленні, активно беруть участь у словотворі і реалізують словотвірні потенції за типовими схемами.

Слова з низьким і нульовим ступенями валентності характеризуються більш замкненою сферою уживання. Семантична несумісність основи таких лексем з питомими словотвірними формантами накладає певні обмеження на вияв ними СВ в силу специфіки їх значеннєвого ресурсу.

Перспективи дослідження полягають у вивченні структурно-семантичної асиміляції та словотвірного потенціалу запозичених слів за різними предметно-тематичними групами української лексики, виявленні сучасних тенденцій та найпродуктивніших моделей словотвору, зокрема, із використанням кількісних методів дослідження. Актуальним є також аналіз щойно запозичених лексичних одиниць, які функціонують в узусі та мові сучасних ЗМІ, і ще не зафіксовані лексикографічними джерелами.

ЛІТЕРАТУРА

1. **Архипенко Л. М.** Іншомовні лексичні запозичення в українській мові: етапи і ступені адаптації (на матеріалі англiцизмів у пресі кінця ХХ – початку ХХІ ст.): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.02.01 «Українська мова». Харків, 2005. 23 с. 2. **Битківська Я. В.** Тенденції засвоєння та розвиток семантики англiзмів у сучасній українській мові: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.02.01 «Українська мова». Івано-Франківськ, 2008. 19 с. 3. **Дружин Г. В.** Сучасні лексичні запозичення: прагматика, семантика, соціолінгвістика: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.02.02 «Російська мова». Дніпропетровськ, 2000. 17 с. 4. **Кислюк Л. П.** Словотвірний потенціал запозичень у сучасній українській літературній мові (на матеріалі англійських та німецьких запозичень): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.02.15 «Загальне мовознавство». К., 2000. 17 с. 5. **Колоїз Ж. В.** Українська оказіональна деривація: [моногр.]. Київ: Акцент, 2007. 310 с. 6. **Лисиченко Л. А.** Лексикологія сучасної української мови. Семантична структура слова. Харків: Вища школа, видавництво при ХДУ, 1977. 114 с.

Каминін Ігор Миколайович – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри англійської філології, Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди. Вул. Блюхера, 2, м. Харків, 61168, Україна.

tel.: +38-050-910-18-93

E-mail: igor_stone@ukr.net

<https://orcid.org/0000-0002-8498-9578>

Камунін Ігор Миколайович – Ph.D in Philology, Associate Professor at the English Philology Department, H.S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical University. Valentynivska Str., 2, Kharkiv, 61168, Ukraine.

Чурсіна Людмила Василівна – кандидат філологічних наук, доцент.

tel.: +38-099-521-99-01

E-mail: lchursina592016@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0001-5403-2786>

Chursina Lyudmyla Vasylivna – Ph.D in Philology, Associate Professor.